

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 427/ 20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 27 listopada 2019 roku sygn. akt. II K 362/17			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść wyroku tj. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 2 & 2 k.p.k., art 4 k.p.k., art 5 & 2 k.p.k. poprzez dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego A. K., zeznań świadka M. H. (1), brak analizy całości ich depozycji i pominięcie ich części wskazujących na inny możliwy</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

przebieg zdarzeń
oraz naruszenie
zasady in dubio
pro reo nakazującej
rozstrzygać na
korzyść oskarżonego
wszystkie
pojawiające się
wątpliwości,

błąd w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę wyroku,
mający wpływ na
jego treść poprzez:

- przyjęcie, że
oskarżony podrobił
będące
przedmiotem
zarzutów umowy
kompleksowe wraz
z załącznikami i
się następnie nimi
posłużył, a więc
popelniał za każdym
razem czyn z art. 270
& 1 k.k. podczas gdy
zeznania świadka
M. H. (1) i
opinia grafologiczna
wykluczają
podrobienie i
posłużenie się
umowami przez
oskarżonego,

- przyjęcie, że
oskarżony działał
wspólnie i w
porozumieniu z inną
osobą - M. H.
(1), podczas gdy
ta zaprzeczyła aby
oskarżony wypełniał
umowy lub się nimi
posługiwał

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wbrew twierdzeniom obu skarżących sąd pierwszej instancji respektując nakaz wynikający z art. 7 kpk należycie przeprowadził i ocenił zgromadzone w sprawie dowody, rozważył wszystkie ustalone na ich podstawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a swoje przekonanie co do ich wiarygodności - w sensie pozytywnym i negatywnym, logicznie i wyczerpująco umotywował w pisemnych motywach orzeczenia, przy czym uczynił to z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Następnie na podstawie tychże dowodów, mających charakter bezpośredni bądź pośredni, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne</p>		

co do sprawstwa i winy oskarżonego A. K. w zakresie zarzucanego mu czynu ciągłego, jak i współdziałania w jego popełnieniu z M. H. (1).

Przedmiotem wykonawczym fałszu materialnego podlegającym ocenie w niniejszej sprawie były dwie umowy kompleksowe dla energii elektrycznej nr (...) i nr (...) wraz z załącznikami, dotyczące świadczenia przez sprzedawcę na rzecz odbiorcy usługi kompleksowej, polegającej na sprzedaży energii elektrycznej oraz zapewnieniu świadczenia usługi dystrybucji energii elektrycznej do lokalu zajmowanego przez odbiorcę.

Kwestią bezsporną jest, że obie wymienione umowy w imieniu sprzedawcy - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. zawierał oskarżony A. K. jako upoważniony przedstawiciel reprezentujący ją na podstawie pełnomocnictwa, udzielonego mu z racji nawiązania współpracy z (...) Grupą (...)

pozyskującą klientów na dostawy energii elektrycznej. Niekwestionowana przez strony opinia biegłego z zakresu ekspertyzy dokumentu, pisma ręcznego i podpisu J. K. prowadzi do jednoznacznego wniosku, że podpis (...) złożony w pozycji " podpis sprzedawcy " jest autentycznym podpisem, nakreślonym przez A. K.. Wyjaśnienia tego ostatniego okoliczność tą potwierdzają. Badania porównawczo - identyfikacyjne prowadzone przez autora ekspertyzy grafologicznej wykazały również, że podpisy o treści (...) i (...) złożone w pozycjach dotyczących odbiorcy/ mocodawcy na umowach i załącznikach, nie są ich autentycznymi podpisami i nie zostały przez nich nakreślone ani też przez A. K.. Wyjaśnienia oskarżonego A. K. złożone na rozprawie głównej i nie kwestionowana przez strony opinia biegłego z zakresu ekspertyzy

dokumentu, pisma ręcznego i podpisu J. K., wskazują na M. H. (1) jako wykonawcę zapisów literowo - cyfrowych stanowiących treść dowodowych dokumentów oraz podpisów o treści (...) złożonych w pozycjach odnoszących się do odbiorcy/ mocodawcy, a nadto podpisów o treści (...) złożonych w pozycjach odnoszących się do odbiorcy/ mocodawcy (przy czym według biegłego w tym ostatnim przypadku w kategoriach prawdopodobieństwa, zaś w odniesieniu do podpisu S. S. w sposób kategoryczny). Świadek M. H. (1) potwierdziła nakreślenie zapisów litrowo - cyfrowych w rozważanych dokumentach, negując podpisywanie się za odbiorców energii będących stronami tychże umów. Ta ostatnia okoliczność jako pozostająca w sprzeczności z wynikami ekspertyzy pismoznawczej musiała spotkać się z krytyczną oceną sądu

merytorycznego. W pozostałej części relacje świadka nie wnosily niczego istotnego dla rozstrzygnięcia merytorycznego.

W świetle powyższego oczywistym, że oskarżony A. K. nie zawierał przedmiotowych umów z wymienionymi w nich odbiorcami energii elektrycznej, za których podpisy złożyła M. H. (2) (z pewnością za S. S., prawdopodobnie za H. K.). Skoro nie miał kontaktu z drugą stroną umowy to z punktu widzenia zasad logicznego, poprawnego rozumowania wiedział, że podpisy tychże są podrobione przez inną osobę. Była nią, jak sam wskazał w toku przewodu sądowego, znana mu z lat gimnazjalnych wymieniona już M. H. (1). Tym samym podpisując te dokumenty współdziałał z nią w ich podrobieniu, choć fizycznie podpisów za odbiorców energii nie składał. Na porozumienie obejmujące wspólne popełnienie czynów

zabronionych przez A. K. i M. H. (1) w postaci podrabiania przedmiotowych umów sprzedaży energii elektrycznej oraz obejmowanie przez każde z nich realizacji całości znamion tychże czynów zabronionych, jednoznacznie wskazują opinie biegłego z zakresu badania pisma ręcznego.

Prawidłowo zatem przyjął sąd rejonowy, że wymienieni dzielili się rolami, w ten sposób że M. H. (1) sporządzała teksty umów i podpisywała się za klientów, zaś oskarżony A. K. podpisywał się na nich za siebie jako przedstawiciel sprzedawcy, po czym posługiwał się nimi jako autentycznymi składając je w siedzibie (...) Grupy (...), która przekazywała je do (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.. Jednocześnie oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, gdyż od każdej zawartej umowy otrzymywał prowizję.

Wbrew argumentacji zaprezentowanej w obu wywiedzionych apelacjach z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynikają żadne inne wersje sporządzenia przedmiotowych umów, a ta przyjęta przez sąd rejonowy nie jest oparta na dowolnych domniemaniach ani też na poszlakach lecz jest wynikiem prawidłowej analizy omówionych powyżej dowodów osobowych i opinii specjalistycznych - grafologicznych.

Bez znaczenia dla poczynionych w zaskarżonym orzeczeniu ustaleń faktycznych pozostaje rozbieżnie prezentowana przez A. K. i M. H. (1) kwestia podmiotu zatrudniającego tą ostatnią (według twierdzeń świadka był nim oskarżony a według oskarżonego (...) Grupa (...)). Jeśli wyżej wymieniona była zatrudniona na takich samych zasadach jak oskarżony (czego nie potwierdził przesłuchany prezes

zarządu (...) Grupy (...) zasłaniając się niepamięcią) to i tak według jego relacji utracił certyfikat i nie mogła zawierać umów. Nie mógł zatem za nią zawrzeć umowy oskarżony (choć lansuje taką właśnie wersję chcąc mieć wytłumaczenie dla braku osobistej weryfikacji zamiaru zawarcia umowy przez drugą stronę i braku z nią kontaktu).

Dokonywał tej czynności prawnej na własne konto, a w konsekwencji on jako strona umowy (a nie M. H. (2)) taką umowę przedkładał swojemu pracodawcy i od tego czasu umowa ta funkcjonowała w obrocie prawnym jako przez niego zawarta (a nie przez M. H. (2)). Przedkładanie przedmiotowych umów w siedzibie (...) Grupy (...) przez M. H. (2) nie znalazło oparcia w jej relacji. Z zapisu protokołu rozprawy głównej z dnia 19 czerwca 2019 roku nie wynika zaprzeczenie przez świadka faktowi posługiwania się przez oskarżonego umowami objętymi

<p>zarzutami aktu oskarżenia, jak sugeruje obrona w skardze apelacyjnej. Zeznania świadka P. G. nie uprawniają natomiast do wyprowadzania wniosków, jak czyni to skarżący o możliwości przedkładania umów sprzedaży energii elektrycznej przez agentów, niezależnie od tego czy je osobiście zawierali. Wręcz przeciwnie wynika z nich brak upoważnienia dla agentów do wzajemnego zastępowania się (zeznania karta 736 - 737).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego czynu ciągłego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Jak już wyżej wskazano sąd odwoławczy nie dopatrzył się w przedmiotowej</p>			

<p>sprawie błędu w zakresie oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów, jak również błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku. Postawione przez skarżących zarzuty były więc niezasadne i nie mogły spowodować zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu ciągłego.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>rażąca niewspółmierność kary ze względu na jej izolacyjny charakter, wynikająca z nieuwzględnienia niekaralności oskarżonego w czasie zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut skarżących zasługuje na częściowe uwzględnienie. Przyznać należało rację apelującym, iż wymierzona za przestępstwo ciągle</p>				

kara 6 miesięcy
pozbawienia
wolności była
niewspółmiernie
surowa, wobec faktu
niekaralności
oskarżonego w
chwili popełniania
zarzucanych czynów
zabronionych
składających się na
konstrukcję czynu
ciągłego. Ponieważ
sąd odwoławczy nie
podzielił
zapatrywania
skarżącego o
istnieniu podstaw
do odstąpienia od
wykonania kary
pozbawienia
wolności (poprzez
warunkowe
zawieszenie
wykonania tejże
kary), to uznał
iż cele kary
określone przepisem
art. 53 & 1 k.k.
osiągnąć powinna
kara pozbawienia
wolności orzeczona
w najniższym
ustawowym
wymiarze
przewidzianym w
sankeji przepisu art.
270 & 1 k.k. czyli
kara 3 miesięcy
pozbawienia
wolności. Względ na
społeczne
oddziaływanie kary,
potrzeba jej
współmierności do
stopnia społecznej
szkodliwości
popełnionych
czynów
zabronionych oraz

stopnia winy limitującego wymiar kary, to elementy które zadecydowały o akceptacji przez sąd odwoławczy dokonanego przez sąd rejonowy wyboru jako kary zasadniczej kary pozbawienia wolności.

Postulat obrony wymierzenia kary samoistnej grzywny nie mógł być uwzględniony, gdyż ten najłagodniejszy rodzaj kary zasadniczej utwierdziłby tylko oskarżonego w poczuciu bezkarności i byłby przyzwoleniem do dalszej działalności przestępczej, jaką zresztą kontynuował już po popełnieniu przedmiotowych czynów zabronionych. Karta karna załączona na etapie postępowania odwoławczego wskazuje na następczą sześciokrotną karalność jego osoby za przestępstwa tożsame rodzajowo, wszystkie obejmujące kwalifikacją prawną art. 270 & 1 k.k. (samodzielnie bądź kumulatywnie), na kary grzywny, ograniczenia

wolności, jak i
pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem ich
wykonania. Tak
więc przedmiotowa
sprawa jest już
siódmą w kolejności
i wymaga takiej
reakcji karnej, która
powstrzyma
oskarżonego przed
kolejnym
naruszaniem
porządku prawnego.
Zdaniem sądu
odwoławczego pobyt
oskarżonego w
areszcie śledczym
w związku z
zastosowaniem
tymczasowego
aresztowania był dla
niego wstrząsem,
wreszcie
uzmysławiającym
mu naganność
dotychczasowej
postawy wobec
prawa. Świadczą
o tym jego
wyjaśnienia złożone
przed obliczem sądu
merytorycznego, gdy
sam stwierdził iż
zmienił je po
przemyśleniach
jakie mu
towarzyszyły gdy
znalazł się w
warunkach izolacji
penitencjarnej. Sąd
odwoławczy
podzielił zatem
zapatrywanie sądu
pierwszej instancji
co do potrzeby
stosowania kary
pozbawienia

wolności bez
warunkowego
zawieszenia jej
wykonania. U
podstaw tego środka
probacyjnego leży
bowiem
przekonanie, że nie
zawsze wykonanie
orzeczonej kary jest
celowe, gdy cele kary
można osiągnąć bez
jej bezwzględnego
wykonania,
stawiając pewne
warunki co do
zachowania
skazanego i
nadzorując ich
przestrzeganie w
okresie próby. Przy
zawieszeniu
wykonania
orzeczonej kary
ważne jest, aby
sytuacja ta nie
rodziła w opinii
społecznej
przekonania, że
sprawca
przestępstwa
pozostał bezkarny.
Słusznie Sąd
Najwyższy w jednym
z wyroków
podkreślił, że
"rozważając
ewentualność
warunkowego
zawieszenia
wykonania kary
pozbawienia
wolności, sąd bierze
pod uwagę nie
tylko dane o osobie
sprawcy, ale i
ogólne dyrektywy
wymiaru kary, w
tym w zakresie
kształtowania

świadomości
prawnej
społeczeństwa" (wyr.
SN z 14.6.2006
r., WA 19/06,
OSNwSK 2006, Nr
1, poz. 1243). W
innym orzeczeniu
zdefiniowano tę
instytucję jako
swoisty środek
polityki karnej
wobec sprawców
nadających się do
oddziaływań
resocjalizacyjnych w
warunkach
wolnościowych
wobec istnienia
po ich stronie
uzasadnionego
przekonania, że nie
powrócą na drogę
przestępstwa (wyr.
SA w Katowicach
z 16.4.2009 r., II
AKa 19/09, Biul.
SA w Katowicach
2009, Nr 2,
poz. 5). Warunkowe
zawieszenie
wykonania kary
stosuje się, jeżeli
jest to wystarczające
do osiągnięcia wobec
sprawcy celów kary,
a w szczególności
zapobieżenia
powrotowi do
przestępstwa. Jest
to podstawowa
przesłanka tego
środka
probacyjnego,
mająca charakter
ogólny, a zatem
sąd musi rozważyć
przede wszystkim,
czy przez
zastosowanie

warunkowego zawieszenia wykonania kary zostaną osiągnięte cele kary.

Zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary musi zatem przez samo zagrożenie wykonaniem kary wzbudzić u sprawcy przestępstwa obawę przed ponoszeniem dolegliwości zawartej w zawieszanej karze grożącej za popełnione przestępstwo i tym samym odstraszyć go od jego ponownego popełnienia.

Zastosowanie tej instytucji ma także uniemożliwić sprawcy dalsze popełnianie czynów zabronionych przez nałożenie na niego określonych obowiązków i okresu próby, powinno także wpłynąć na jego postawę w ten sposób, że będzie w stanie poprawić skazanego i wychować go w szacunku dla chronionych wartości i dóbr (zob. A. Grześkowiak, Pojęcie i teorie kary, w: Grześkowiak (red.), Prawo karne, 2011, s. 191–192).

Do warunkowego zawieszenia wykonania kary stosuje się zatem wszystkie zasady i dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary (zob. uwagi do rozdziału VI KK), modyfikowane jednak przez szczegółowe przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary (zob. post. SN z 20.11.2008 r., II KK 180/08, OSNKW 2008, Nr 11, poz. 2322). Podstawowym zadaniem kary w stosunku do skazanego są jednak cele szczególnie-
prewencyjne, a mianowicie:
zapobiegawcze i wychowawcze, i tylko w tym aspekcie oddziaływania na skazanego należy rozstrzygać o celowości warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary (zob. Marek, Kodeks karny, 2006, s. 215)

Uzupełnieniem ogólnej przesłanki realizacji celów kary przy jej warunkowym

zawieszeniu są
przesłanki
szczegółowe o
charakterze
indywidualnym,
które mają
zracjonalizować i
uzasadnić sądowi
możliwość
zastosowania tego
środka
probacyjnego.
Omawiany środek
ma bowiem głównie
charakter
indywidualno-
prewencyjny, służy
przede wszystkim
temu, aby osoba,
wobec której go
zastosowano, nie
popęlniła już więcej
przestępstwa, a
najistotniejszym
warunkiem
orzekania tego
środka probacyjnego
jest prognoza co
do indywidualno-
prewencyjnych
celów kary, oparta
na właściwościach i
warunkach
osobistych sprawcy
oraz na jego
dotychczasowym
sposobie życia.
Jedyną przesłanką
decydującą o tym,
czy kara w takiej
wysokości ma być
orzeczona w postaci
bezwzględnej, czy
też z warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania, jest
ocena, w jakiej
postaci kara ta
osiągnie cele wobec
sprawcy

przestępstwa, a więc rozstrzygnięcie to musi znajdować uzasadnienie jedynie w pozytywnej lub negatywnej prognozie kryminologicznej (wyr. SA we Wrocławiu z 12.6.2002 r., II AKA 182/02, OSA 2002, Nr 11, poz. 77; wyr. SA w Katowicach z 26.3.2009 r., II AKA 42/09, Legalis). Innymi słowy, na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary zasługują jedynie sprawcy, co do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość. Dotychczasowa postawa i sposób życia muszą zatem wskazywać na to, że mimo niewykonania kary zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności sprawca nie powróci ponownie na drogę przestępstwa" (wyr. SA w Katowicach z 27.3.2003 r., II AKA 552/02, KZS 2003, Nr 7-8, poz. 65). Prognoza kryminologiczna opiera się na ocenie sądu, który bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i

warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Sąd, badając postawę sprawcy, powinien przede wszystkim zbadać jego stosunek do dóbr chronionych prawem, a w szczególności wobec tego dobra, które zaatakował zarzucanym mu przestępstwem. Co do zasady prognoza powinna zakładać brak potrzeby zmiany postawy sprawcy, a zarzucane mu przestępstwo powinno być zdarzeniem wyjątkowym w prowadzonym przez niego stylu życia. Ustalenie bowiem, że sprawca jest osobą co do zasady zdemoralizowaną, uzasadnia negatywną prognozę co do przestrzegania przez niego porządku prawnego (wyr. SN z 15.1.1988 r., WR 600/87, OSNKW 1988, Nr 5–6, poz. 37) Zachowanie się po popełnieniu przestępstwa będzie przede wszystkim dotyczyć postępowania sprawcy bezpośrednio po

<p>popelnieniu przestępstwa i w związku z nim. Za negatywną oceną takiego zachowania przemawiać będzie zwłaszcza dalsze naruszanie porządku prawnego.</p> <p>Tak więc wielokrotna karalność A. K. za przestępstwa przeciwko dokumentom nie pozwala zakładać, że odstąpienie od bezwzględnej pozbawienia wolności wdrożyłoby go do przestrzegania ustalonych reguł porządku prawnego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności, ewentualnie orzeczenie kary samoistnej w wymiarze 40 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			

<p>Wniosek niezasadny z przyczyn powołanych powyżej.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Ponieważ sąd odwoławczy zmniejszył wymiar kary pozbawienia wolności to na podstawie art. 63 & 1 k.k. na jej poczet zaliczył okres tymczasowego aresztowania od 12 grudnia 2017 roku godz. 11.40 do 12 marca 2018 roku godz. 11.40, a pozostały okres trwania tego środka zapobiegawczego tj. od 12 marca 2018 roku godz. 11.40 do 05 kwietnia 2018 roku godz. 16.50 zaliczył na poczet orzeczonej przez sąd rejonowy kary grzywny, przyjmując że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny grzywnie w wymiarze dwóch stawek dziennych</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		

Zgodnie z regulacją przepisu art. 63 & 1 k.k. obowiązkiem sądu odwoławczego było zaliczenie okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w postaci tymczasowego aresztowania stosowanego w związku z postępowaniem w tej sprawie, na poczet kary pozbawienia wolności, a ponieważ czas trwania tego środka był dłuższy niż ostatecznie orzeczona kara 3 miesięcy pozbawienia wolności, należało zaliczyć pozostały okres od 12 marca 2018 roku godz. 11.40 do 05 kwietnia 2018 roku godz. 16.50 na poczet kary grzywny.

5.
**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. **Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji**

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Rozstrzygnięcie co do sprawstwa i winy oraz kwalifikacji prawnej przypisanego przestępstwa ciągłego.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Pomijając rozstrzygnięcie o karze, zaskarżony wyrok okazał się słuszny i odpowiadający prawu. Oprócz częściowego uwzględnienia apelacji obrony, zarzuty skarżących nie okazały się zasadne, o czym była już mowa wyżej.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Obniżenie wymiaru kary pozbawienia wolności do 3 miesięcy.		
Zwięźle o powodach zmiany		

<p>Powody zmiany wysokości orzeczonej kary pozbawienia wolności zostały przedstawione w pkt. 3.2 niniejszego opracowania</p>			
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>			
<p>1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej</p>			

podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1 a i b	zaliczenie tymczasowego aresztowania na poczet kary pozbawienia wolności i kary grzywny	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.	Podstawą prawną rozstrzygnięcia o kosztach były przepisy art. 634	

k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k i art. 10 ust. 1, art. 2 ust. 1 pkt. 1 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) oraz & 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym z dnia 18 czerwca 2003 roku (Dz. U. Nr 108 poz. 1026 z późniejszymi zmianami).

Obciążenie oskarżonego opłatą za obie instancje w kwocie 260 złotych (200 złotych od grzywny i 60 złotych od kary 3 miesięcy pozbawienia wolności) i wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych (20 złotych za doręczenia wezwań i 30 złotych opłaty za

	<p>aktualną kartę karną) jest konsekwencją częściowego uwzględnienia skarg apelacyjnych wywiedzionych na jego korzyść i uznania, że uiszczenie tychże nie stanowi dla niego nadmiernej uciążliwości. Z tytułu wykonywanej pracy osiąga dochody w wysokości 1700 złotych.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego adw. A. S.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wszystkie rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego adw. B. L.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wszystkie rozstrzygnięcia zawarte w wyniku	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana